

papirer end lige sygesikringskortet. Nu ved jeg godt, at man sender færre og færre papirer ud som følge af digitaliseringen, men Folketinget sender jo netop ud til den gruppe, som forslagsstilleren ønsker skal tage stilling. Man sender jo en populæruddag af grundloven ud til alle 18-årige. Jeg synes, at det ville være en positiv tilkendegivelse om, at man vil noget på det her området fra Folketingets side, hvis man sender donorfolderen sammen med grundloven i brevet til de 18-årige. Det synes jeg også vi kan tage op i handlingsplanen, når vi har fået Etisk Råds redegørelse.

Jeg er glad for, at det nationale organdonationscenter også er nævnt i bemærkningerne til forslaget. Det er jeg, fordi jeg har en forventning om, at arbejdet i centeret vil være med til at sikre, at spørgsmålet om organdonation i fremtiden vil blive stillet i alle tilfælde, hvor der er en mulig donor, sådan at vi sikrer os, at der på den konto ikke går organer til spilde. Centeret kan ruste sygehusene til at være mere opmærksomme på eventuelle donorer og til at være mere opmærksomme på at få talt med de pårørende om spørgsmålet. Centeret kan også hjælpe med de praktiske ting i forbindelse med det at have en mulig donor på en afdeling, og det synes jeg er væsentligt og vanskeligt.

En anden grund til, at jeg er glad for, at centeret nævnes, er, at det ikke så meget er forskelle i lovgivningen de forskellige lande imellem, som er afgørende for donationsretten; det er derimod snarere den måde, man vælger at organisere organdonationsarbejdet på, som er afgørende. Det er netop det, vi prøver at styrke med oprettelsen af det nationale organdonationscenter, som jeg synes at vi skal give lidt tid til at vise sin berettigelse.

Som nævnt tidligere er der en række initiativer i gang over for unge, men det er en meget vigtig sag at få så mange som muligt til at tage stilling. Men de unge, som forslaget omhandler, får i et stort omfang allerede materiale og oplysninger om organdonation, og dette udvides i nærmeste fremtid med foldere og materiale hos kørelærerne. De har derfor alle mulighed for at tage stilling til organdonation. Etisk Råd er i gang med en redegørelse om organdonation, og den vil jeg foreslå at vi bruger som udgangspunkt for et serviceeftersyn af oplysningsindsatsen og til at fremlægge en handlingsplan, hvor vi ser på, om vi kan gøre andet eller mere for at få befolkningen til at tage stilling.

Det er på den baggrund regeringens opfattelse, at der ikke skal ændres på reglerne om organdonation som foreslået på nuværende tidspunkt, og regeringen kan derfor ikke støtte forslaget.

Kl. 11:37

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller): Foreløbig tak til ministeren. Der er foreløbig to, nu tre korte bemærkninger. Først er det fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 11:37

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Ministeren har jo på glimrende vis netop remset de mange initiativer op, der er lige nu for at få flere danskere til at tage stilling til organdonation, og ministeren har også nævnt nogle initiativer, man kunne tage i det kommende stykke tid. Jeg vil så sige, at jeg synes, at ministeren skulle tage at gøre det og ikke vente længe på, at Det Etiske Råd kommer med en redegørelse, som jo formentlig drejer sig om nogle meget mere vidtgående diskussioner om nej- eller jaregistre.

Vi ved, at omkring 86 pct. har angivet, at man er forholdsvis positivt indstillet og gerne vil tage stilling til de her spørgsmål, men vi kan af Donorregistret se, at kun 10 pct. rent faktisk lader sig registrere. Hvad er så egentlig problemet med at komme med lidt flere incitamenter til at få det gjort og være lidt mere opsøgende i forhold til også at sige, hvilket ministeren jo egentlig også antydede, at det godt kunne være en borgerpligt at tage stilling til det her spørgsmål, særlig når en af svarkategorierne netop kan være »jeg ved ikke«? Dermed kan man jo vælge senere at tage stilling til spørgsmålet ved selv at gå rundt med donorkortet på sig.

Kl. 11:38

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ministeren.

Kl. 11:38

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Jeg synes, der er mange problemer ved det her spørgsmål, ikke med forslaget som sådan i forhold til det spørgsmål, der stilles nu. Jeg synes, der er mange problemer. Vi ved alle sammen også, hvordan det her rejser debat i alle vores folketingsgrupper. Jeg synes, at tallet 86 pct. over for 10 pct. er bemærkelsesværdigt, men det siger mig måske også, at folk siger ja, fordi de ikke synes, de kan tillade sig at gøre andet, når de bliver spurgt uforpligtende. Noget helt andet er så, når man bliver spurgt forpligtende. Er det så er det, man vil? Ved folk, hvad det er, de tager stil-